

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

Det regeringsforslag, der her foreligger, er jo, hvad formålet angår, ikke så forfærdelig forskelligt fra oppositionens forslag om samme emne. Det er naturligvis — det kunne man jo vente — betydelig mere snedigt affattet, men det betyder efter min opfattelse ikke, at det er bedre, tværtimod. Jeg er enig med den højtærede minister i, at loven af 1933 — 20. maj-loven, som man kalder den — trænger til at moderniseres. Man førte dengang næsten hele grundskyldudskrivningen over til den almindelige skatteudskrivning, altså via statskassens tilskud, medens man nu kun vil lade godt 20 pct. blive båret på den måde, man gjorde i 1933, til trods for at forholdene efter min opfattelse nu er langt værre for landbruget, end de var i 1930'erne. Denne omstændighed gør, at vi ikke kan se med alt for stor tilfredshed på hele denne udvikling; for det er jo noget principielt, der her er tale om, nemlig hvorvidt amtsbeskatningen fortsat skal hvile på et grundlag, som vel kunne være rimeligt for 30-40 år siden, men som efter vor opfattelse i dag har mistet sin forbindelse med de faktiske erhvervsøkonomiske forhold.

Medens forholdene f. eks. i 1930'erne var sådanne, at selve omkostningsniveauerne for landbruget og for de andre erhverv stort set ikke afveg så forfærdelig meget fra hinanden, er det jo i dag sådan, at landbrugets omkostningsniveau i kraft af hele den udvikling, der finder sted inden for alle andre erhverv, ikke harmonerer med de produktpriser, som landbruget i dag skal svare sine afgifter af, enten det er skatter eller lønninger eller andet. Selv om valutatal, pristal o. s. v. kan føres i marken, er forholdene i dag ikke mindst for de yngre landmænd langt mere vanskelige end i 1930'erne, fordi der ikke er nogen mulighed for at bringe omkostningsniveauet i kontakt med det niveau, hvorpå prisfastsættelsen af landbrugsvarer foretages. Derfor er det nødvendigt, at man tager hele denne form for beskatning op til revision ud fra et rent principielt synspunkt; man har nu engang ikke, heller ikke i landbruget, uanset arealets størrelse, andet at betale med end de penge, man tjener.

Medens jeg således er enig med den højtærede minister i, at loven af 1933 trænger

til revision, og for så vidt også kan glæde mig over, at en minister, hvis tro bygger på den fulde grundskylds velsignelse, alligevel må erkende sandheden af det gamle ord, at alting skal gøres med måde, og at det derfor i øjeblikket ligger sådan, at det ikke kan lade sig gøre, er jeg ikke enig med den højtærede minister i den snedighed, der ligger i delingen mellem landbruget og alle de andre erhverv. Hvad nu med alle dem ude i landet, der skal leve af landbruget? Det er nævnt før af ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, at forslaget også rammer de handlende og håndværkerne, og der er mange andre på landet, der besidder et areal, som ikke er noteret som landbrugsejendom, men hvis hele tilværelse er knyttet fast til, at landbruget i det hele taget er i stand til at sætte de ting i værk, som hører til en normal landbrugsbedrift, reparationer, vedligeholdelse, forbedringer o. s. v. Allerede i dag er masser af håndværkere på landet meget skeptiske med hensyn til, hvorledes hele fremtiden vil forme sig for dem, så længe landbrugets vilkår er, som de er. Derfor finder vi det helt urimeligt, at man alene har kastet sine øjne på Københavns amt og givet befolkningen en trøstpræmie på små 4 mill. kr., idet man så regner med, at den skal føle sig tilfreds, uden at tænke over, at hele den almindelige, ikke landbrugsbesiddende befolkning ude i landet vil blive ramt på ganske samme måde, som landbruget er blevet og bliver, hvis disse forhold fortsætter. Jeg mener, at det ud fra en rent principiel betragtning må være således, at grundværdibeskatningen er ens for alle grundejendomsbesiddere uden for byerne; inde i byerne har man jo en særlig form for ejendomsbeskatning.

Det er også klart, at den opdeling, der her foretages mellem erhvervene, vil skabe en vis beskæftigelse på kontorerne, og man må håbe, at de kan finde ud af det efterhånden, for der bliver mange problemer; vi har i øjeblikket syv former for ejendomsbeskatning til staten, amterne og kommunerne, og nu får vi altså en, om jeg så må sige, temporær beskatning for landbruget og en nogenlunde fast, d. v. s. jævnt stigende, beskatning for alle andre på grundværdierne, og således får man altså efterhånden forskellige ting lavet sammen; det er måske